

Una ànima lliure

Glòria Coll Domingo

L'ànima lliure és rara, però la reconeixes quan la veus, sobretot perquè et sents bé, molt bé, quan hi ets a prop o ets amb ella, Charles Bukowski

Bé, no cal dir que en aquell moment no era la cosa que més li preocupava, però li ballava pel cap aquella idea (que de cap manera no podia comentar al pobre talòs que seia al seu costat), i, només de pensar-hi, li agafava el mareig altre cop.

—Ai, ui, ai!

—Noi, em sap tan de greu!

—Ai, ai, aaai!

S'agafava el genoll en una exageració d'allò més futbolística i anava balancejant tot el cos cap envant, cap enrere. No n'hi havia per tant.

—Senyor Mateu.

—Sí? —sense aixecar el cap, massa ocupat mimant el propi dolor.

—La radiografia mostra que no té res trencat.

—Ah, vaja... doncs miri, a mi em fot mal, això, doctor.

—Ja, bé... però no hi ha res trencat.

Prengui's ibuprofèn, tres cops al dia, i en una setmana ni se'n recordarà.

—Però, doctor...! Que aquest home m'ha atropellat, eh!

El doctor ja no hi era. N'hi havia un amb una ganivetada molt lletja i una dona que deia que feia dies que sagnava per allà baix com un porc. A falta d'altra

cosa, la part afectada va buscar consol en la part responsable.

—Escolta, noi, quin mal que em fot això, tu. M'acompanyes a casa, almenys? Que ja veig que aquí, ni ambulància, tu!

—Sí noi sí, faltaria més.

—Per cert, tu com te dius?

—Jo Aureli.

—Doncs quin nom més estrany, tu.

—Mira, això va com va. Mateu tampoc és res de l'altre món.

—Eh! Vigila que no puc caminar bé!

—És que em despistes, noi.

I xino-xano van arribar al cotxe.

Si callaven un moment, al Mateu li tornava la maleïda idea al cap. I li rodava tot, clar. No és estrany: pensar que t'has tirat sobre el cotxe que suposadament t'ha atropellat no és agradable. No hi volia anar, a casa, es deprimiria de mala manera i ni tan sols podria anar a fer un tomb o a refugiar-se en un bar, mig coix com anava.

—Escolta'm, Aureli, perquè no anem a fer un trago a casa teva? Estic sol com una rata, tu, no vull anar a casa d'aquesta manera i amb la pota ranca.

—Home, em sembla que no et puc dir que no...

—Què dius que et va dir?!

—Noi, no m'ho facis repetir! Em va dir que li era difícil d'explicar-me coses que

sabia que entendria.

—Collons, jo sí que no entenc res. I se'n va anar així i prou?

—Sí, l'endemà em vaig despertar i ja no hi era. No n'he sabut res més.

—En tenia un altre, està clar.

—Tu calla que no en tens ni idea, cabronàs.

—Perdona, tu!

Ja en portaven tres, de whiskys amb gel, i era difícil no parlar del tema: aquell menjador estava regentat per fotografies de l'exdona de l'Aureli. Allò era una espècie de mausoleu d'un amor passat.

—Tu somnies, Mateu?

—Què vols dir, ara? Home, com tothom, no?

—Sí, sí, deixa-ho córrer. Només és que la meva dona sempre em parlava dels somnis, saps?

—Vaja.

—Sí, mira. Deia que jo no era una ànima lliure. Que les ànimes lliures somnien i es recorden dels somnis. I com que jo no somniava, doncs que no era una ànima lliure.

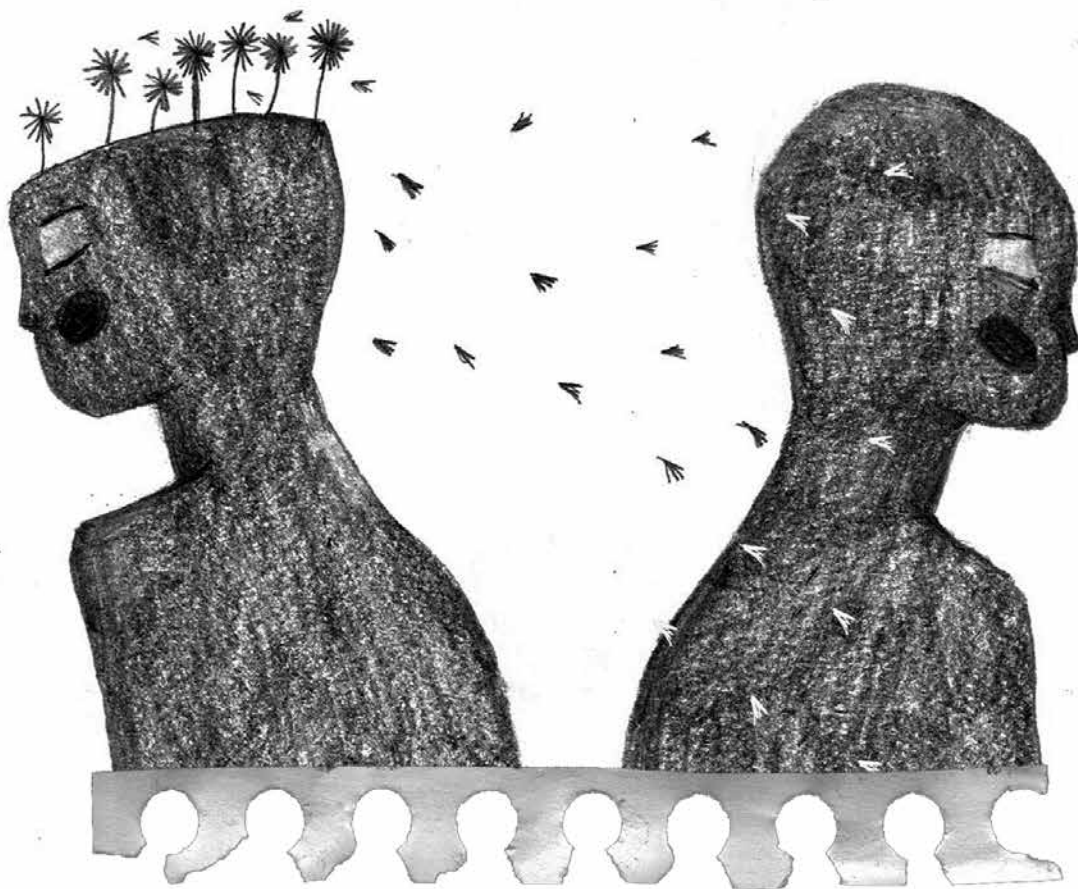
—Aquesta sí que és bona! I què collons vol dir, això de ser una ànima lliure?

—Ah, tu no ho entendries...

—I per quins set sous no ho hauria d'entendre?

—Home, és ben fàcil. Si n'haguessis conegut cap, ho hauries sabut.

—Au, va! Serveix-me un altre whisky, tu.

Una ànima lliure. Il·lustració d'Alba Domingo Basora.

Es van quedar callats, fent traguets espaiats de l'aiguardent. El mausoleu grotesc de ca l'Aureli, en altres circumstàncies, hauria fet córrer esperitat el Mateu. Aquesta vegada, però, no era només pel mal de genoll (ja no se'n recordava massa, de fet) que no tocava el dos: hi havia alguna cosa que feia

agradable el menjador, el sofà, l'estança. "Si n'haguessis conegut cap, ho hauries sabut". No en sabia res, ell, d'ànimes lliures o el que fos. Només sabia que feia unes hores s'havia quedat palplantat al mig del carrer esperant que l'atropellés el cotxe d'aquest paio de mirada perduda. Perdut com ell, potser, però d'una altra

manera: com un nen extraviat a la platja que busca la mare i el pare. El Mateu, cegament perdut en un laberint de parets idèntiques, fet d'obertures que també són sortides. Cap direcció possible. Serà el Mateu qui, després d'un llarg silenci, obrirà la boca.
—Mira, Aureli: ja es va fent de dia. »